

at give dem noget derfor. Det glæder mig dog, at man i alt Fald almindeligvis har anerkendt at, det er et Lov, det er ikke andet end et Lov, som man hidtil har haft juridisk Ret til, men som derfor ikke i og for sig er bedre. Jeg siger altsaa, at det er paa dette Punkt, at man har gjort nogen Indbending eller i alt Fald haft nogen Betænkelighed. Jeg tror ikke, man gør Ret i at ville modsætte sig det. Jeg tror det ikke, af den Grund, som jeg allerede har udtalt, at jeg ikke kan se rettere, end at det er et Lov lige overfor fremmede Forfattere, naar man benytter sin Ret, saaledes som man meget ofte hidtil har gjort, og i alt Fald altid har kunnet gøre. Jeg tror, at naar man er kommen til den Overbevisning, at noget saadant er rigtigt som det, her er foreslaaet, ogsaa at give de fremmede Forfattere Beskyttelse, er det ikke rigtigt at vente, til fremmede Nationer, om de ogsaa ere nok saa nær beslægtede og i nær Forbindelse med os, ogsaa ville gaa med dertil. Vi have fra den danske Regerings Side gjort hvad vi kunde for at faa den svenske og norske Regering til at gaa med dertil. Vi have henvendt os til dem, sendt dem det her udarbejdede Lovforslag og spurgt, om de ikke vilde nedsette en fælles Kommission for i den Retning at tage Sagen under Overvejelse, helst søge at opnaa en fælles Lovgivning paa dette Omraade, eller i alt Fald blive enig om dette Hovedpunkt, men man sagde: Nej, det vilde man ikke, og man har ikke givet nogen Anthynding af, at man havde i Sinde at gøre det snart; fra norsk Side erklæredes det, at man for nylig havde faaet en ny Lovgivning paa det Omraade, og man følte sig ikke for Djeblikket foranlediget til at forandre den. Der var ikke nogen som helst Anthynding af nogen sandshynt Udstig til paa dette Punkt at komme videre, naar vi skulle følges med dem og ikke gaa alene. Heller ikke ser jeg som sagt, naar man først er paa det rene med sig selv, at det er den rette Vej, at der er nogen Grund til at vente paa, at ogsaa Sverige og Norge skulle faa samme Anskuelse. Endvidere maa jeg mene, at dette Spørgsmaal ikke alene drejer sig om en Retfærdigheds handling lige overfor de fremmede, men ogsaa har meget stor Betydning for os selv, først og fremmest for vore Forfattere. Ja, man kan jo f. Eks. sige: De fremmede Nationer ere store Nationer, vi ere en lille Nation, de have mange Forfattere og vi forholdsvis kun faa, de have altsaa et ganske anderledes stort Gebet, at henvende sig til, der er 10, ja maaske 20—30 Gange saa mange Forfattere, som ville blive oversatte paa Dansk, som der er danske

Forfattere, der ville blive oversatte paa fremmede Sprog. Men man maa paa den anden Side lægge Mærke til, at det indtræder ikke saa jælbent endda, at naar saa en dansk Forfatter oversættes paa et fremmed Sprog, saa faar han 10, 20, 30 Gange saa stort et Publikum. Deri turde Egalliteten til syvende og sidst ligge for os. Det har som sagt for de Forfattere, som hidtil have kunnet faa deres Værker oversatte paa fremmede Sprog, en ganske overordentlig stor økonomisk Betydning, at vi kunne komme ind i Bernerkonventionen, det er tydeligt og klart, just fordi Forfatterne derved faa et overordentlig stort Publikum. — Men tillige maa jeg sige, hvad ogsaa er fremhævet af flere ærede Talere, at det ingen Ulykke er, om der bliver sat en Stranke for den overordentlig store Oversættelseslitteratur. Den kan være nødvendig og i mange Henseender meget god, men det er sikkert ingen Ulykke, om der bliver sat en Stranke for den, saa at den ikke bliver saa overvældende og stor. Det kan ligefrem være godt for vor Literatur, at der bliver sat en Stranke, og at det tillige selvfølgelig er godt for vore Forfattere, som derved faa et større Publikum i vore hjemlige Kredse, end de havde i Forvejen, og derved ogsaa blive bedre stillede i økonomisk Henseende, er klart.

Naar jeg forlader dette Hovedpunkt, har jeg ikke stort at sige om de andre Punkter, som ere fremhævede af forskellige ærede Talere. Den første ærede Taler i Dag nævnte, at § 9 er for streng mod Forfatterne. Jeg indrømmer, jeg kan ikke indse det. Det forekommer mig, at naar jeg har solgt en Mand Ketten til et Dplag, og inden dette Dplag er udsolgt finder paa at sælge et Dplag til en anden Mand eller selv udgiver det, handler jeg ikke paa en saadan Maade, at der ikke er nogen Grund til at tale om Strenghed overfor mig, hvis han benytter sin yderste Ret mod mig. Jeg synes ikke, man kan sige, det er en Urimelighed, at man saa kommer ind under de almindelige Eftertryksbestemmelser og maa betale de Bøder og give den Erstatning, som disse Bestemmelser tilsige. Det kan jeg ikke indse.

Hvad Spørgsmaalet om Kreditorernes Ret angaar, da vil jeg indrømme, at jeg er mindre sikker paa, om ikke Lovforslaget her gaar Forfatterne nærmere end absolut nødvendigt; men paa den anden Side maa det siges, at naar man hovedsagelig betragter Forfatterretten fra det økonomiske Standpunkt, kan man dog maaske ikke komme til stort andet Resultat end at give Kredi-